

CASA GRAN DEL CATALANISME

REFUNDACIÓ DEL CATALANISME

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS

Octubre 2007

INTRODUCCIÓ

Aquest document de treball identifica les línies bàsiques per articular el nou discurs que CDC està cridada a fer davant del nou compromís que ha prioritzat assumir: refundar el catalanisme.

No es tracta de bastir un discurs del qual en surti només un programa de govern, sinó que el discurs ha de posar-se al servei principalment d'un projecte col·lectiu i de país: l'articulació d'un nou catalanisme, 150 anys després de la seva primera formulació i de les seves permanents adaptacions.

Catalunya no està travessant un bon moment. Tot i alguns indicadors socioeconòmics, la moral col·lectiva està baixa, el prestigi del país en entredit, la credibilitat de les institucions sota mínims i l'orgull de ser catalans força malmès. Catalunya ha passat de ser un mirall de referència en què molts es fixaven, a un laberint caòtic del qual no sembla fàcil trobar-ne la sortida.

El principal factor que erosiona la salut del nostre país és la manca de resposta del sistema polític. No es pot caure en l'argument massa fàcil que tot és culpa dels polítics, però resulta massa evident que la política no està a l'altura de les necessitats i dels reptes de la societat catalana. Els alts nivells d'abstenció a les eleccions i els resultats preocupants dels estudis d'opinió més recents, són termòmetres que marquen la febre alta que pateix el nostre sistema.

L'arribada del tripartit al poder per decisió expressa dels dirigents d'ERC i del PSC-PSOE, ha fet passar el país de tenir un model que es podia discutir però que permetia avançar, a discutir sobre tots els models mentre no es va enlloc. A més, la dinàmica populista i personalista d'alguns dirigents polítics ha portat a la fragmentació fratricida i a la consigna sectària de "*o amb mi, o contra mi*". S'han inaugurat, per tant, noves inèrcies que configuren una acció política

caòtica, sense lideratges clars, fragmentada, superficial i, sobretot, carregadíssima de vanitat. Cal trencar, doncs, aquestes tendències a nivell de país.

No hi ha la pretensió de dibuixar un panorama catastròfic ni pessimista. Sabem positivament que a casa nostra hi ha moltes coses que funcionen i, molta gent amb iniciativa i amb ganes de fer la feina ben feta. Sabem per tant que l'anèmia que pateix Catalunya es pot superar; però ens cal ràpidament una reacció per evitar que el nostre país agafi una malaltia crònica de caràcter més greu.

És cert que els imponderables d'aquests propers anys són molt notables i, en part, previsibles. Si més no, s'hi poden fer especulacions versemblants. Però davant de l'opció que la sort pròpia i la dissort dels altres sigui la recepta, cal arriscar i bastir un projecte nou, més a prop de les exigències de la societat d'avui i clarament engrescador.

La base del projecte i de tota l'estratègia és CDC. Una formació política sòlida, la més sòlida de Catalunya. La principal formació política que té només el país, en el seu conjunt, com a raó de ser. Rica en el debat ideològic, però alhora unida. Amb molta gent nova i jove, que no parteixen de zero, sinó que acumulen un llegat polític de primer nivell construït durant més de trenta anys. I molt homogèniament implantada a tot el territori català. Una formació amb lideratge i un equip directiu cohesionat. Amb els matisos que es vulgui, però aquestes afirmacions són rotundament certes. I cal tenir-ho ben present. I cal, per tant, vetllar-ho. Una organització forta i segura permet, a més, ser generós i amable amb els altres, imprescindible si l'objectiu també és créixer i obrir-se.

En aquest sentit, és oportú advertir però que en uns moments com els actuals on CDC és atacada des de tota mena d'instàncies polítiques, actuar amb generositat pot ser més complex. Serà fàcil i possible que alguns sectors de CDC exigeixin al conjunt de l'organització una actuació molt més tancada i molt

més ferma en la defensa de la seva pròpia existència. Ser generós des del govern no té res a veure a ser-ho des de l'oposició, on les actituds més militants exigeixen radicalitat en l'acció política i "no perdonar mai res". Les anàlisis del que es fa i es deixa de fer poden ser molt més sentimentals, perquè simplement no hi ha obra de govern pròpia i actual a valorar. De totes maneres, si convenim que cal obrir el partit, haurem d'admetre que cal estendre la mà a sectors polítics i socials amb qui fins fa dos dies manteníem discrepàncies o, en el millor dels casos, miraven egoïstament cap a una altra banda quan érem injustament atacats. Des d'aquest punt de vista, caldrà tenir cura de les sensibilitats d'aquelles persones fidels a CDC que d'una manera oberta i desacomplexada n'han defensat els seus postulats. No es pot construir res a costa del seu oblit, però haurem de convèncer-los que cal compartir la defensa dels valors de CDC amb d'altra gent. La urgència de la situació del país ho requereix.

LA RAÓ DE SER DE CDC: EL CATALANISME

El catalanisme és una paraula que avui pot arribar a tenir excessives accepcions. Això la converteix en una paraula segons com tramposa, amb risc d'esdevenir inútil. És el que de ben segur voldrien els qui la combaten políticament. Però aquest fet no ens pot portar a renunciar-hi. Seria una victòria dels qui precisament l'han repudiat sempre. I menys podem renunciar a la nostra raó de ser, que és precisament el catalanisme.

El catalanisme és evident que no pot ser patrimoni de ningú. Ha de ser una causa comuna. I per això mateix, com en totes les causes comunes, es requereix algú que tingui la força i la responsabilitat del lideratge. Una causa sense lideratge és com un cos sense cap. D'aquest lideratge a CDC en diem ser una "casa gran".

Cal dir en veu alta i d'entrada què entenem per catalanisme. Admetent que no val tot. De la mateixa manera que cal acceptar l'obvietat que ser català o de Catalunya no vol dir ser necessàriament catalanista, ser catalanista ha de comportar un compromís amb el país que, com a mínim, en cas de conflicte amb d'altres compromisos, aquests segons cedeixin. El catalanisme és, en definitiva, tenir envers Catalunya el sentiment i el compromís que tothom té envers la seva pàtria.

"El catalanisme és sentiment i emoció. És estima pel país i per la seva gent. Sense aquests components espirituals, el catalanisme aniria coix. Però el catalanisme és també una manera de fer, una manera d'entendre el país, de concebre el present i el futur. És, doncs, un projecte polític." Artur Mas, octubre de 2002.

Des de CDC hem definit en moltes ocasions què entenem per catalanisme. I ho hem fet fidels als primogènits defensors del catalanisme de finals del XIX i primers del XX. Ara caldria tornar-ho a fer amb precisió. Efectuar un balanç, un diagnòstic i identificar quins són els elements que com a mínim haurien de configurar el catalanisme del futur. Aquesta ha de ser la nostra primera contribució.

Cal tenir present que potser avui el catalanisme no dóna resposta encertada a tots els reptes que com a societat tenim plantejats. Però, amb tota seguretat, el catalanisme és el projecte polític que està en millors condicions per fer-ho, en la mesura que no viu presoner de cap ideologia concreta i que té una gran força integradora.

Cal, doncs, formular un projecte d'acord amb la nostra pròpia raó de ser. Un projecte nou que permeti sumar una majoria sòlida. Cal construir un espai compartit i, alhora, compatible amb la identitat ideològica de cadascú. Cal assumir el cost i la incomoditat del consens real. Cal exercir la generositat.

És segur que en la formulació d'aquest projecte nou hi ha d'haver coses del present i del passat. De fet, és imprescindible que així sigui. Però és fonamental, també, que la trama, que la malla del projecte sigui realment nova, viscuda com a nova, construïda sobre els temps i els reptes actuals.

En tot això CDC té una posició relativa en el conjunt de la política catalana i, especialment, de la societat catalana, que li dóna un plus de responsabilitat. CDC té el dret, però sobretot el deure i l'obligació de contribuir a bastir aquest nou projecte. Insistint en una idea: la de contribuir. Contribuir és admetre l'acció d'altres i un lideratge compartit. Contribuir és una acció generosa i respectuosa, lluny de l'exclusivitat i del sectarisme. Cal doncs, que CDC es situï en el *contribuir*, tant o més que en el *fer*. El *fer* ha de ser col·lectiu i superlatiu. És per això que l'elecció de l'adjectiu "*gran*" en parlar de *Casa Gran del Catalanisme*

no és una casualitat. *Gran* no vol dir única. *Gran* situa un magnitud, una dimensió física. Aquesta aposta, la de ser “*Casa Gran*”, és legítima. Fins i tot necessària si s’aspira a què el catalanisme sigui àmpliament majoritari. Pretendre ser “l’única” casa de tots els catalanistes, seria simplement un error.

REFUNDAR EL CATALANISME

Començant pels elements definitoris abans esmentats, cal tornar a formular què és i en què consisteix el projecte polític catalanista. Quins són els seus continguts, les seves prioritats, la seva escala de valors. El catalanisme no només s'ha d'ocupar del nivell teòric d'autogovern, sinó que l'ha de condicionar a la construcció d'un projecte de país. Què proposa el catalanisme davant la nova immigració? i davant dels problemes de sostenibilitat o de la globalització? i davant el model econòmic català? i de la llengua i la identitat? o davant de la necessària millora de l'Estat del Benestar?. Aquests són interrogants que el catalanisme ha de respondre amb voluntat de liderar el país. I està en molt millors condicions de fer-ho, que no pas aquells que ho pretenguin fer instal·lats en doctrines ideològiques clàssiques, a hores d'ara en una profunda crisi arreu d'Europa.

En aquesta refundació del catalanisme des de CDC tenim dret a participar-hi activament, però sobretot és la nostra obligació i el nostre deure fer-la possible. De fet, des de CDC no ho hem de fer, sinó que hem de fer possible que es pugui fer: hi hem de *contribuir* decisivament. Hem de crear les condicions polítiques perquè el catalanisme, refundat i actualitzat, torni a esdevenir el motor de canvi i transformació a tots nivells: institucional, econòmic, social i cultural. Sense oblidar que tot projecte de país ha d'incorporar actituds, principis i valors, és a dir, ha d'alimentar-se d'una saba ètica.

CDC està en condicions privilegiades per jugar un paper molt destacat i principal en la refundació del catalanisme. Si bé és cert que l'èxit de la refundació del catalanisme no depèn només de CDC, és igualment cert que sense CDC no hi ha refundació possible. I cal que introduïm les dues idees en la societat catalana.

LES BASES PER A LA REFUNDACIÓ

L'enunciat de les bases de la refundació que ha proposat Artur Mas passa per:

1. El catalanisme ha de tenir vocació majoritària i, per tant, ha de ser social i políticament transversal i ha de defugir d'aquells plantejaments de vocació minoritària.
2. El catalanisme és el motor de canvi i transformació que Catalunya necessita, l'única formulació doctrinal capaç de donar respostes als reptes que com a país tenim plantejats.
3. El catalanisme és un projecte que situa les persones en el centre de l'acció política, tant en la seva dimensió individual, com col·lectiva.
4. El catalanisme ha de comprometre's en la regeneració de la democràcia i combatre la percepció de fatiga i esgotament que la societat té de la política.
5. El catalanisme ha de passar de la idea de regenerar Espanya, a la prioritat de situar Catalunya al món, projectant arreu la seva condició de nació.